

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยนี้ได้นำเสนอการวิเคราะห์ รูปแบบและกลวิธีทางภาษาในการกลบเกลื่อนความคิดทางลบต่อมารดา ทั้งนี้มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาว่าวัยรุ่นหญิงชาย มีรูปแบบและกลวิธีทางภาษาในการกลบเกลื่อนความคิดทางลบต่อมารดาอย่างไร รวมทั้งศึกษาว่าวัยรุ่นหญิงชายมีการใช้ข้อความที่มีการกลบเกลื่อนความคิดทางลบต่อมารดาและการใช้ข้อความที่แสดงความคิดทางลบโดยตรงมากน้อยต่างกันเพียงใด และเปรียบเทียบอัตราการกลบเกลื่อนที่ทั้งสองเพศชาย

ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากงานเขียนประเภททัศนปริเฉทเรื่อง "แม่และฉัน" ซึ่งเป็นความเรียง ความยาวประมาณ 1 หน้ากระดาษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.3) อายุ 13 - 15 ปี จากกลุ่มนักเรียนหญิงโรงเรียนศึกษานารี และกลุ่มนักเรียนชายโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ซึ่งเป็นโรงเรียนรัฐบาลเหมือนกัน และอยู่ในกลุ่มเศรษฐกิจใกล้เคียงกัน ทั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ และได้กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาทั้งหมด 100 คน เป็นวัยรุ่นหญิง 50 คน และวัยรุ่นชาย 50 คน

ก่อนที่จะวิเคราะห์ข้อมูลที่มีการกลบเกลื่อนความคิดทางลบต่อมารดา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลที่แสดงความคิดทางลบต่อมารดา ก่อน เพื่อที่จะเลือกว่าข้อความใดแสดงความคิดต่อมารดา และในการที่จะเลือกข้อความดังกล่าวจะต้องทราบก่อนว่าลักษณะใดเป็นลักษณะไม่พึงประสงค์ของมารดา ดังนั้น ผู้วิจัยใช้ความคาดหวังของสังคมที่มีต่อลักษณะพึงประสงค์ของมารดา ดังที่ได้สรุปไว้ในบทที่ 1 ตอนที่ 1.7.2.2 เป็นแนวทางในการสร้างเกณฑ์แสดงลักษณะไม่พึงประสงค์ของมารดา เกณฑ์นี้ได้มาจาก 2 แหล่ง คือจากการสัมภาษณ์และการทบทวนวรรณกรรม อีกส่วนหนึ่งได้จากการสุ่มคำตอบในงานเขียนเรื่อง "คุณสมบัติ/คุณลักษณะที่ดีของมารดา" ของวัยรุ่นหญิงชาย 50 คน เมื่อได้ลักษณะพึงประสงค์ของมารดา ก็จะกำหนดลักษณะ

(ง) ภาระหน้าที่ในบ้าน/ในสังคม (จ) อุบิสัยใจคอ และ (ฉ) พฤติกรรมเกี่ยวกับจิตใจ/ความรู้สึก หรือพฤติกรรมแต่ละลักษณะจะพิจารณาได้เป็น 1 หรือ 2 หรือ 3 ด้าน ดังนี้คือ เป็นพฤติกรรมเฉพาะตัวของมารดา เป็นพฤติกรรมของมารดาที่มีต่อลูก และเป็นพฤติกรรมของมารดาที่มีต่อบุคคลอื่น จำนวนของลักษณะไม่พึงประสงค์ของมารดาตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้มี 45 ลักษณะ ดังกล่าวไว้ในบทที่ 2 ตอนที่ 2.1

ผู้วิจัยได้ปรับแต่งเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น กล่าวคือ ในงานนี้ผู้วิจัยถือว่าลักษณะ 2 ลักษณะคือ สิ่งสอน และ ตักเตือน เป็นลักษณะไม่พึงประสงค์ของมารดา และในการรวบรวมข้อมูลจากงานเขียนของกลุ่มตัวอย่าง พบลักษณะย่อยเพิ่มเติมจากเกณฑ์อีก 43 ลักษณะ และลักษณะย่อยบางลักษณะในเกณฑ์นี้ไม่ปรากฏในงานเขียนของเด็ก ดังนั้นลักษณะไม่พึงประสงค์ของมารดาในงานนี้จึงแบ่งเป็น 6 ลักษณะใหญ่ตามเกณฑ์และมีลักษณะย่อยทั้งหมด 65 ลักษณะ ดังกล่าวในบทที่ 2 ตอนที่ 2.1.2

ผลกรรวมข้อมูล ผู้วิจัยพบว่า จากกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา 100 คน มีเด็ก 82 คน แยกเป็นวัยรุ่นหญิง 45 คน และวัยรุ่นชาย 37 คน มีข้อเขียนที่แสดงความคิดเห็นทางลบต่อมารดา เมื่อผู้วิจัยใช้เกณฑ์แสดงลักษณะไม่พึงประสงค์ของมารดาที่ปรับปรุงดังกล่าวข้างต้น ดึงข้อความที่แสดงความคิดเห็นทางลบทั้งหมดในข้อมูลที่เป็นงานเขียนของเด็ก 82 คน ได้การแสดงความคิดเห็นทางลบทั้งหมด 324 ครั้ง พบว่าจำนวนครั้งที่แสดงความคิดเห็นทางลบต่อมารดาในด้านพฤติกรรมทางวาจามากที่สุด และด้านภาระหน้าที่ในบ้าน/ในสังคม มีน้อยที่สุด และวัยรุ่นหญิงมีจำนวนครั้งของการแสดงความคิดเห็นทางลบต่อลักษณะไม่พึงประสงค์ในด้านต่าง ๆ 4 ด้าน มากกว่าวัยรุ่นชายคือ พฤติกรรมทางวาจา การปฏิบัติตน อุบิสัยใจคอ และพฤติกรรมเกี่ยวกับจิตใจ/ความรู้สึก แต่วัยรุ่นชายมีจำนวนครั้งของการแสดงความคิดเห็นทางลบต่อลักษณะด้านอารมณ์/จิตใจ มากกว่าวัยรุ่นหญิง และทั้งวัยรุ่นหญิงชายมีจำนวนครั้งของการแสดงความคิดเห็นทางลบต่อลักษณะด้านภาระหน้าที่ในบ้าน/ในสังคมเท่ากัน ดังแสดงในบทที่ 2 ตอนที่ 2.2 นอกจากนี้พบว่า จำนวนครั้งของการแสดงความคิดเห็นทางลบต่อมารดาในเรื่องการดูว่ามากที่สุด รองลงมาคือ การขี้บ่น อันดับสามคือ การลงโทษ ส่วนจำนวนครั้งของการแสดงความคิดเห็นทางลบต่อลักษณะไม่พึงประสงค์ของมารดาน้อยที่สุดมี 27 ลักษณะย่อย ดังกล่าวละเอียดในบทที่ 2 ตอนที่ 2.3

จากการวิเคราะห์ข้อความที่แสดงความคิดเห็นทางลบต่อมารดาในบทที่ 3 สรุปได้ว่าวัยรุ่นหญิงชายทั้ง 82 คน มีข้อความที่แสดงความคิดเห็นทางลบต่อมารดา 286 ข้อความแยกเป็นข้อความที่แสดงความคิดเห็นทางลบโดยตรง 68 ข้อความ คิดเป็น 23.78 % และเป็นข้อความ

ที่มีการกลบเคลื่อนความคิดทางลบ 218 ข้อความ คิดเป็น 76.22 % ดังนั้น วัยรุ่นทั้งหญิงชาย มีการใช้ข้อความที่มีการกลบเคลื่อนความคิดทางลบ มากกว่าการใช้ข้อความที่แสดงความคิดทางลบต่อมารดาโดยตรง แต่วัยรุ่นชาย มีการใช้ข้อความที่มีการกลบเคลื่อนความคิดทางลบ มากกว่าวัยรุ่นหญิง กล่าวคือ วัยรุ่นชายมีข้อความที่มีการกลบเคลื่อน 95 ข้อความ คิดเป็น 78.51 % ส่วนวัยรุ่นหญิงมีข้อความดังกล่าว 123 ข้อความ คิดเป็น 74.55 % หรือต่างกัน 3.96 ดังแสดงในบทที่ 3 ตอนที่ 3.1

ผลการวิเคราะห์รูปแบบในการกลบเคลื่อนความคิดทางลบต่อมารดา โดยใช้เกณฑ์ทางความหมาย แบ่งได้เป็น 5 แบบ และแยกเป็นลักษณะย่อยดังนี้คือ (1) เปรียบเทียบประเภทเหมือนกัน/ดีกว่า (2) ค้านหรือหักล้าง ประเภทขัดแย้ง / ยอมรับหรือยอมจำนน (3) สร้างความชอบธรรม ประเภทแสดงจุดประสงค์ / แสดงเงื่อนไข / แสดงเหตุผล (4) ทำให้ความหมายอ่อนลงด้านความถี่ / ด้านคุณภาพ (5) สมมติ ดังกล่าวละเอียดในบทที่ 3 ตอนที่ 3.2

ผลการรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยพบว่า ในข้อความที่มีการกลบเคลื่อนความคิดทางลบ 218 ข้อความ มีอัตราการใช้รูปแบบในการกลบเคลื่อนรวมทั้งหมด 321 ครั้ง วัยรุ่นใช้รูปแบบการสร้างความชอบธรรมมากที่สุดคือ 116 ครั้ง คิดเป็น 36.14 % รองลงมาคือ ประเภท ค้านหรือหักล้าง ทำให้ความหมายอ่อนลง และ เปรียบเทียบ ตามลำดับ และใช้รูปแบบการสมมติน้อยที่สุดคือ 1 ครั้ง คิดเป็น 0.31 % ดังแสดงในบทที่ 3 ตอนที่ 3.3.1

นอกจากนี้ ลักษณะย่อยของแต่ละรูปแบบที่มีการใช้มากกว่าลักษณะย่อยอื่น ๆ ในรูปแบบเดียวกันได้แก่ เปรียบเทียบลักษณะเหมือนกัน ค้านหรือหักล้างลักษณะขัดแย้ง สร้างความชอบธรรมลักษณะแสดงเหตุผล และทำให้ความหมายอ่อนลงด้านความถี่ ดังแสดงในบทที่ 3 ตอนที่ 3.3.2

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า ในจำนวนครั้งของการใช้รูปแบบในการกลบเคลื่อน 321 ครั้ง วัยรุ่นหญิงใช้รูปแบบในการกลบเคลื่อนมากกว่าวัยรุ่นชาย กล่าวคือวัยรุ่นหญิงใช้ 189 ครั้ง คิดเป็น 58.28 % และวัยรุ่นชายใช้ 132 ครั้ง คิดเป็น 41.12 % และวัยรุ่นทั้งหญิงชาย ใช้รูปแบบการสร้างความชอบธรรมมากที่สุดในการกลบเคลื่อนความคิดทางลบต่อมารดาและวัยรุ่นชายไม่มีการใช้รูปแบบการสมมติ ดังแสดงในบทที่ 3 ตอนที่ 3.3.3

ในการศึกษาการใช้รูปแบบแต่ละประเภท ในการกลบเคลื่อนลักษณะไม่พึงประสงค์ของมารดาแต่ละลักษณะใหญ่ ผู้วิจัยพบว่าลักษณะด้านพฤติกรรมทางวาจา และด้านอารมณ์ / จิตใจ ใช้รูปแบบการสร้างความชอบธรรม มากที่สุดในด้านอุปนิสัยใจคอและด้านพฤติกรรม

เกี่ยวกับจิตใจ/ความรู้สึการใช้รูปแบบการค้านหรือหักล้างมากที่สุด ส่วนด้านการปฏิบัติตนใช้รูปแบบการสร้าง ความชอบธรรมและการค้านหรือหักล้าง เท่ากัน แต่ด้านภาระหน้าที่ในบ้าน/ในสังคมใช้รูปแบบการค้านหรือหักล้าง และการทำให้ความหมายอ่อนลง เท่ากัน นอกจากนี้มีเพียงพฤติกรรมทางวาจาที่มีการใช้รูปแบบการสมมติ ดังกล่าวละ เอียดในบทที่ 2 ตอนที่ 2.3

ผลการวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาในการกลบเกลื่อนความคิดทางลบต่อมารดาแบ่งได้ 3 แบบตามระดับหน่วยภาษาคือ ประโยค อนุพากย์ และวลีหรือคำ กลวิธีทางภาษาแบบประโยค อาจใช้เนกรรณประโยคที่มีสันธานเชื่อม ได้แก่ แต่ และ แล้ว หรือใช้ประโยคเดียวที่มีหรือไม่มีคำเชื่อมกับประโยคที่มาก่อน ส่วนกลวิธีทางภาษาแบบอนุพากย์ อาจจะใช้อนุพากย์ที่มีคำเชื่อมอนุพากย์ประเภทต่างๆ เช่น อนุพากย์บอกเหตุ หรือใช้อนุพากย์ที่ใช้ ซึ่ง โดยที่ หน้าหน้าอนุพากย์ หรือใช้มุขยประโยคที่มีกริยากลุ่มหนึ่งซึ่งให้ความหมายลดความรุนแรง และกลวิธีทางภาษาแบบวลีหรือคำ อาจจะใช้วลีประเภทบุพบทวลี วิเศษณ์วลี กริยานุเคราะห์ หรือใช้วลีที่เรียงอยู่ในประโยค ซึ่งมีลักษณะปรากฏเรียงอยู่เป็นองค์ประกอบแทรกอยู่กับวลีระดับเดียวกันที่แสดงความคิดทางลบ

เมื่อพิจารณากลวิธีทางภาษากับรูปแบบในการกลบเกลื่อนพบว่า กลวิธีทางภาษาแบบอนุพากย์มีใช้ในการกลบเกลื่อนทั้ง 5 รูปแบบ ในขณะที่กลวิธีทางภาษาแบบวลีหรือคำมีใช้ในการกลบเกลื่อน 4 รูปแบบโดยยกเว้นรูปแบบการสมมติ และกลวิธีทางภาษาแบบประโยคมีใช้ในรูปแบบการค้านหรือหักล้าง และการสร้างความชอบธรรม นอกจากนี้ กลวิธีทางภาษาแบบย่อย 2 แบบคือ แบบที่ใช้ประโยคคานที่มีคำเชื่อมหรือไม่มีคำเชื่อมกับประโยคที่มาก่อนในปริจเฉทเดียวกัน และแบบที่ใช้อนุพากย์ที่มีคำเชื่อมอนุพากย์บอกเวลา (โอกาสที่ทำให้เกิดลักษณะไม่พึงประสงค์) บอกเงื่อนไข และบอกผล มีใช้ทั้งรูปแบบการค้านหรือหักล้าง และการสร้างความชอบธรรม และกลวิธีทางภาษาแบบอนุพากย์ที่ใช้ ซึ่ง โดยที่ มีใช้ในทั้งรูปแบบการเปรียบเทียบและการค้านหรือหักล้าง

ผลการรวบรวมข้อมูล พบว่าอัตราการใช้กลวิธีทางภาษาในการกลบเกลื่อนที่มีจำนวนมากที่สุดคือ การใช้อนุพากย์ รองลงมาคือการใช้วลีหรือคำ และการกลบเกลื่อนด้วยประโยคมีจำนวนน้อยที่สุด และเมื่อพิจารณาการใช้กลวิธีทางภาษากับรูปแบบในการกลบเกลื่อนพบว่า จำนวนการใช้กลวิธีทางภาษาแบบต่างๆในรูปแบบการกลบเกลื่อนที่แตกต่างกัน คือ กลวิธีทางภาษาแบบประโยค มีใช้มากที่สุดในรูปแบบการค้านหรือหักล้าง ขณะที่กลวิธีทางภาษาแบบอนุพากย์มีใช้มากที่สุดในรูปแบบการสร้าง ความชอบธรรม และกลวิธีทางภาษาแบบวลีหรือคำมีใช้มากที่สุดในรูปแบบการกลบเกลื่อนประเภทการทำให้ความหมายอ่อนลง นอกจากนี้ในแต่ละ

กลวิธีทางภาษามืออัตรากาการใช้กลวิธีทางภาษาแบบย่อยต่าง ๆ กัน เช่น กลวิธีทางภาษาแบบ ประโยคมีการใช้แบบอเนกกรณประโยคที่มีสันฐานเชื่อมมากกว่าใช้ประโยคเดี่ยว ดังแสดง ละเอียดในบทที่ 4 ตอนที่ 4.2

โดยสรุป การศึกษาครั้งนี้ให้คำตอบต่อวัตถุประสงค์ในการวิจัยทั้ง 3 ข้อดังที่กล่าวไว้ในบทที่ 1 ตอนที่ 1.2 ดังนี้

1. วัยรุ่นหญิงชาย มีรูปแบบในการกลบเกลื่อนความคิดทางลบต่อมารดา 5 แบบใหญ่ คือ เปรียบเทียบ คำหรือห้กล้าง สร้างความชอบธรรม ทำให้ความหมายอ่อนลง และสมมติ และมีกลวิธีทางภาษาในการกลบเกลื่อน 3 แบบใหญ่ ๆ คือ ประโยค อนุพากย์ และวลีหรือคำ

2. วัยรุ่นหญิงชาย ใช้รูปแบบในการกลบเกลื่อนความคิดทางลบต่อมารดาเหมือนกัน 3 ประเภทคือ เปรียบเทียบ คำหรือห้กล้าง และสร้างความชอบธรรม แต่วัยรุ่นชายไม่มีการใช้รูปแบบการสมมติ

3. วัยรุ่นทั้งหญิงชาย ใช้ข้อความที่มีการกลบเกลื่อนความคิดทางลบต่อมารดามากกว่าใช้ข้อความที่แสดงความคิดทางลบโดยตรง กล่าวคือ วัยรุ่นใช้ข้อความที่มีการกลบเกลื่อน 218 ข้อความ คิดเป็น 76.22 % และใช้ข้อความที่แสดงความคิดทางลบโดยตรง 68 ข้อความ คิดเป็น 23.78 % จึงมีความต่างในการใช้ข้อความทั้ง 2 ประเภท 150 ข้อความ คิดเป็น 52.44 % และวัยรุ่นชายใช้ข้อความที่มีการกลบเกลื่อนมากกว่าวัยรุ่นหญิง กล่าวคือ วัยรุ่นชายมีข้อความที่มีการกลบเกลื่อน 95 ข้อความจากการใช้ข้อความที่แสดงความคิดทางลบทั้งหมด 121 ข้อความ คิดเป็น 78.51 % ส่วนวัยรุ่นหญิงมีข้อความที่มีการกลบเกลื่อน 123 ข้อความจากการใช้ข้อความที่แสดงความคิดทางลบทั้งหมด 165 ข้อความ คิดเป็น 74.55 % ดังนั้นความต่างในการใช้ข้อความที่มีการกลบเกลื่อนความคิดทางลบต่อมารดาเท่ากับ 3.96 %

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

ในการศึกษาเรื่องกลวิธีทางภาษาในการกลบเกลื่อนความคิดทางลบต่อมารดา ผู้วิจัย มีสมมติฐานในการวิจัยว่า วัยรุ่นหญิงชายใช้กลวิธีทางภาษาต่าง ๆ ในการกลบเกลื่อนความคิดทางลบต่อมารดา จากผลการวิเคราะห์ ทำให้เห็นกลวิธีทางภาษาต่าง ๆ ในการกลบเกลื่อนความคิดทางลบต่อมารดา ซึ่งตรงกับข้อสมมติฐานของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์ที่พบว่า มีข้อความที่มีการกลบเกลื่อนความคิดทางลบต่อมารดามากกว่าข้อความที่แสดงความคิดทางลบโดยตรง ทำให้เห็นอย่างเด่นชัดว่า ถึงแม้วัยรุ่นจะ ไม่

พอใจและอยากจะทำหมั้นมารดา แต่เขาก็ไม่ต้องการเขียนข้อความที่แสดงความไม่พอใจโดยตรง จึงใช้การกลบเกลื่อนความคิดทางลบ เพราะเด็กอาจจะไม่อยากจะให้ผู้อื่นทราบหรือคิดว่าการว่ากล่าวเป็นสิ่งไม่ดี ดังกล่าวในบทที่ 1 ตอนที่ 1.1 และการที่วัยรุ่นชายมีการใช้ข้อความที่มีการกลบเกลื่อนความคิดทางลบ มากกว่าวัยรุ่นหญิง อาจจะพิจารณาได้ว่า ในสังคมไทยถือว่าผู้ชาย เป็นเพศที่เข้มแข็ง ต้องปกป้องคุ้มครอง และทนุถนอมเพศหญิง ซึ่งอาจจะทำให้วัยรุ่นชายรู้สึกอึดอัดน้ำใจมารดา ซึ่งเป็นเพศหญิง จึงไม่อยากจะทำหมั้นมารดาโดยตรง

เมื่อพิจารณารูปแบบในการกลบเกลื่อนความคิดทางลบต่อมารดา แต่ละประเภท พบว่าวัยรุ่นมีการใช้รูปแบบการสร้าง ความชอบธรรมมากที่สุด และประเภทสมมติน้อยที่สุด รวมทั้งการใช้ลักษณะย่อยของแต่ละรูปแบบมากกว่าอีกลักษณะย่อยหนึ่ง เช่น ใช้รูปแบบการคัดค้านหรือหักล้าง ประเภทขัดแย้งมากที่สุด ทำให้เห็นความนิยมในการใช้รูปแบบเหล่านั้น อีกทั้งการที่วัยรุ่นหญิง มีจำนวนครั้งของการใช้รูปแบบในการกลบเกลื่อนความคิดทางลบ มากกว่าวัยรุ่นชาย อาจจะพิจารณาได้ว่าวัยรุ่นหญิงต้องการกลบเกลื่อนความคิดทางลบต่อมารดาหลายๆ ครั้ง เพื่อทำให้เห็นว่าตนไม่ได้พอใจ หรือจะทำหมั้นมารดาอย่างรุนแรง ซึ่งมารดาก็เป็นเพศเดียวกับตนเอง และเป็นผู้มีพระคุณเลี้ยงดูตนเอง

ส่วนการศึกษาเรื่องลักษณะไม่พึงประสงค์ของมารดาที่พบว่า จำนวนครั้งของการแสดงความคิดทางลบต่อมารดาในด้านพฤติกรรมทางวาจามีมากที่สุด ทำให้เห็นว่า วัยรุ่นมีการทำหมั้นมารดาในด้านนี้มากที่สุด และอาจจะมองได้ว่าเด็กให้ความสำคัญต่อพฤติกรรมทางวาจามากที่สุด และอาจจะแสดงให้เห็นความนิยม ในการที่จะทำหมั้นมารดาในด้านนี้ มากกว่าลักษณะอื่น ๆ ของมารดา ทั้งนี้ อาจจะให้ข้อคิดได้ว่า มารดาควรมีพฤติกรรมทางวาจาที่ดี ดังสำนวนไทยที่ว่า "พูดดีเป็นศรีแก่ปาก" ส่วนการแสดงความคิดทางลบต่อมารดา ในด้านภาระหน้าที่ในบ้าน/ในสังคมมีน้อยที่สุด ทำให้เห็นว่า วัยรุ่นไม่ได้สนใจหรือให้ความสำคัญต่อลักษณะไม่พึงประสงค์ด้านนี้ อาจจะ เพราะว่าเป็นปัจจุบันมารดาต้องทำงานนอกบ้าน พร้อมกับทำหน้าที่ เป็นแม่บ้านด้วย ทำให้ลูกมีความเห็นใจหรืออาจจะสะท้อนให้เห็นว่า มารดาไม่จำเป็นต้องมีลักษณะที่พึงประสงค์ในด้านภาระหน้าที่ในบ้าน/ในสังคม ในขณะที่มารดาควรจะมีลักษณะพึงประสงค์ด้านพฤติกรรมทางวาจามากที่สุด อีกทั้งพบในผลการรวบรวมข้อมูลว่า จำนวนครั้งของการแสดงความคิดทางลบต่อของมารดาในเรื่องการดูว่ามีมากที่สุด รองลงมาคือ การขี้นและการลงโทษ จะเห็นว่าสองอันดับแรกคือ การดูว่าและการขี้น จัดอยู่ในลักษณะไม่พึงประสงค์ของมารดาด้านเดียวกันคือ พฤติกรรมทางวาจา ผลนี้ยังทำให้เห็นเด่นชัดอีกว่าวัยรุ่นจะทำหมั้นมารดาในพฤติกรรมด้าน

วามากที่สุด อีกทั้งทำให้เห็นว่าวัยรุ่นไม่พอใจหรือตำหนิมารดาในเรื่องการดูว่ามากที่สุด แต่ทั้งนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า เรื่องการขี้นเป็นลักษณะ ไม่พึงประสงค์ที่วัยรุ่นไม่พอใจ หรือตำหนิ มารดา ใกล้เคียงกับการดูว่า ดังพบในข้อมูลว่าจำนวนครั้งของการแสดงความคิดทางลบต่อ ลักษณะ ไม่พึงประสงค์ดังกล่าวใกล้เคียงกันคือ การดูว่า มี 57 ครั้ง และการขี้น มี 53 ครั้ง และลักษณะ ไม่พึงประสงค์ด้านการปฏิบัติตนในเรื่องการลงโทษ ก็อาจให้ข้อคิดได้ว่า วัยรุ่นไม่ชอบการลงโทษ ดังนั้น มารดาควรให้ความสำคัญ และควรมีลักษณะที่พึงประสงค์ทางด้านวาจา และการปฏิบัติตนในเรื่องการลงโทษ นอกจากนี้ข้อมูลที่น่าสนใจ อีกอย่างหนึ่งคือ ลักษณะย่อย การสั่งสอน/ตักเตือน พบว่าจำนวนครั้งของการแสดงความคิดทางลบต่อลักษณะ ไม่พึงประสงค์ ด้านนี้ มี 18 ครั้ง ซึ่งจัดเป็นอันดับ 4 ทำให้เห็นเด่นชัดว่า วัยรุ่นไม่พอใจการสั่งสอน/ตักเตือนของมารดา ทั้ง ๆ ที่การสั่งสอน/ตักเตือน เป็นลักษณะ พึงประสงค์ของมารดาในสังคมไทย ซึ่งอาจจะให้ข้อคิดได้ว่า มารดาควรให้ความสำคัญต่อการสั่งสอน/ตักเตือนลูก

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่าวัยรุ่นใช้รูปแบบการสร้างความชอบธรรมมากที่สุดในการกลบเกลื่อนความคิดทางลบในด้านพฤติกรรมทางวาจาและด้านอารมณ์/จิตใจ หรือใช้รูปแบบการค่านหรือหักล้างมากที่สุด ในการกลบเกลื่อนความคิดทางลบในด้านอุปนิสัยใจคอและด้านพฤติกรรมเกี่ยวกับจิตใจ/ความรู้สึก เป็นต้น อาจจะพิจารณาได้ว่า การที่วัยรุ่นเลือกใช้รูปแบบในการกลบเกลื่อนนั้น ๆ มากที่สุด ในการกลบเกลื่อนความคิดทางลบต่อลักษณะ ไม่พึงประสงค์ของมารดาแต่ละด้าน ทำให้เห็นความนิยมในการเลือกใช้รูปแบบในการกลบเกลื่อนแบบต่าง ๆ

โดยสรุป การศึกษาครั้งนี้ ทำให้เห็นเด่นชัดว่า วัยรุ่นมีการใช้รูปแบบและกลวิธีทางภาษาในการกลบเกลื่อนความคิดทางลบต่อมารดา

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. ในการศึกษานี้ ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะว่า วัยรุ่นมีการใช้วิธีการในการกลบเกลื่อนความคิดทางลบต่อมารดาอย่างไร จึงน่าจะศึกษาว่าวัยรุ่นอื่น ๆ เช่น วัยผู้ใหญ่จะมีการใช้กลวิธีทางภาษาในการกลบเกลื่อนความคิดทางลบหรือไม่ และ เหมือน/แตกต่างจากวัยรุ่นอย่างไร

2. ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะการกลบเกลื่อนความคิดทางลบ (Negative comments) จึงน่าจะมีการศึกษาการกลบเกลื่อนความคิดทางบวก (Positive comments) ว่ามีกลวิธีทางภาษาในการกลบเกลื่อนอย่างไร เหมือน/แตกต่างกับการกลบเกลื่อนความคิดทางลบอย่างไร เช่น การที่พ่อแม่ชมลูกต่อหน้าคนอื่น